

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การนอนหลับเป็นการพักผ่อนที่ดีที่สุดหลังจากที่ร่างกายได้ทำงานอย่างเต็มที่ (ชัยรัตน์, 2543) เป็นกิจกรรมพื้นฐานที่มีความจำเป็นในการคงไว้ซึ่งการมีสุขภาพที่ดี (กุสุมาลย์, 2543) มนุษย์ใช้เวลาในการนอนหลับถึงหนึ่งในสามของชีวิต (วรวิฑู, 2545) การนอนหลับจึงมีความสำคัญต่อร่างกายทั้งในขณะสุขภาพปกติและเมื่อเจ็บป่วย (กุสุมาลย์, 2543) คือ ในขณะที่หลับเป็นช่วงเวลาของการลดปฏิกิริยาการตอบสนองต่อสิ่งเร้าภายนอก ความต้องการอาหารลดลง ร่างกายจะมีการซ่อมแซมเนื้อเยื่อที่ถูกทำลาย ทำให้เกิดการหายของแผล (Closs, 1999) มีการยับยั้งการหลั่งฮอร์โมนคอร์ติซอล (cortisol) ซึ่งมีผลลดการทำงานของระบบภูมิคุ้มกัน ทำให้ระบบภูมิคุ้มกันทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงส่งผลต่อกระบวนการหายของโรค (Evans & French, 1995) นอกจากนั้นการนอนหลับที่มีประสิทธิภาพยังช่วยส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้และความจำ (สมเกียรติ, 2547; Potter & Perry, 1995) เป็นการเติมพลังให้ร่างกายและจิตใจให้พร้อมที่จะต่อสู้กับปัญหาและภารกิจต่างๆต่อไป (ณัฐสุรางค์, 2538) รวมทั้งช่วยให้บุคคลเผชิญกับเหตุการณ์ที่คุกคามความผาสุกหรือภาวะวิกฤตที่เกิดขึ้นขณะเจ็บป่วยได้อย่างราบรื่น (Jensen & Herr, 1993 อ้างตาม กุสุมาลย์, 2543)

เมื่อเกิดการเจ็บป่วย การนอนหลับที่เพียงพอและมีคุณภาพมีความจำเป็นมากในการช่วยให้ร่างกายฟื้นหายจากโรค (Southwell & Wistow, 1995) แต่จากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า ผู้ป่วยในโรงพยาบาลส่วนใหญ่นอนหลับได้น้อยและคุณภาพต่ำกว่าในภาวะปกติ เนื่องจากมีปัจจัยรบกวนการนอนหลับหลายประการ เช่น การศึกษาของวรวิฑู (2544) พบว่าผู้สูงอายุที่เข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลแผนกอายุรกรรม มีการนอนหลับที่บ้านดีกว่าขณะอยู่โรงพยาบาล เนื่องจากถูกรบกวนจากปัจจัยต่างๆ เช่น อาการปวด ไอ หายใจลำบาก เสียงผู้ป่วยอื่นและญาติ ความไม่เป็นส่วนตัว รวมทั้งหัตถการต่างๆ ที่ได้รับ และจากการศึกษาของยีหลาน (Yilan, 2000) พบว่าผู้ป่วยในโรงพยาบาลมีคุณภาพการนอนหลับต่ำเนื่องจากถูกรบกวนจากอาการไม่สุขสบายด้านร่างกายและสภาพแวดล้อมของโรงพยาบาล นอกจากนั้นผู้ป่วยยังเกิดความกลัว วิตกกังวล ทำให้ถูกขัดขวางการพักผ่อนนอนหลับ ส่งผลให้นอนหลับได้ไม่เพียงพอและไม่มีความรู้ (Frighetto et al, 2004; Carvete, 2004)

สำหรับผู้ป่วยที่มีปัญหาภาวะหายใจล้มเหลว ที่จำเป็นต้องได้รับการรักษาโดยใช้เครื่องช่วย

หายใจ (MacIntyre, 2002) ผู้ป่วยมักต้องเข้ารับการรักษาในหออภิบาลผู้ป่วย (Ceriana, Delmastro, Rampulla & Nava, 2003; Seneff, Wagner, Thompson, Honeycutt & Silver, 2000) ซึ่งมีกนอนหลับได้น้อยและคุณภาพต่ำ เนื่องจากมีปัจจัยรบกวนการนอนหลับหลายประการเช่นเดียวกัน เช่น ความไม่สุขสบายและความเจ็บปวดจากวิธีการใส่ท่อช่วยหายใจ จากการบาดเจ็บของเยื่อหุ้มหลอดลม หรือทางเดินหายใจ (Epstein, 2000 cited by Epstein, 2002; Sciever & Weaver, 1992) และการคาท่อช่วยหายใจยังเป็นสิ่งแปลกปลอมในทางเดินหายใจทำให้มีเสมหะออกมา (Ashurst, 1992 cited by Day, Farnell & Bennett, 2002) ร่วมกับการทำงานของขนกวัด (cilia) ลดลง (Rubin, 2002) และไอออกเองไม่ได้ ทำให้มีเสมหะเกิดขึ้นมาก จึงรู้สึกไม่สุขสบาย และต้องได้รับการดูดเสมหะ (Day et al., 2002) หากเป็นการดูดเสมหะไม่ถูกวิธี เช่น ใช้ความดันที่สูงเกินไป (ลินจง วารุณี และศิริรัตน์ 2539) การสอดใส่สายอย่างรุนแรงหรือการดูดเสมหะบ่อยๆ จะเกิดการระคายเคืองและบาดเจ็บต่อเยื่อหุ้มหลอดลมได้ ผลที่ตามมาคือผู้ป่วยจะเจ็บปวดและทุกข์ทรมาน (สุพัตรา, 2536) นอกจากนี้ผู้ป่วยยังเจ็บปวดจากการบาดเจ็บของผนังหลอดเลือด (Flynn & Bruce, 1993) จากการเจาะเลือดแดงเพื่อวิเคราะห์ค่าแก๊สในเลือด การถูกจำกัดการเคลื่อนไหวจากการคาและใส่สายต่างๆ (ภัทรพร, 2543) การระวังไม่ให้สายหรือเครื่องมืออุปกรณ์ต่างๆ ที่ใส่กับตัวผู้ป่วยหลุด บางครั้งจำเป็นต้องผูกมัดผู้ป่วย (ชารทิพย์, 2541) ทำให้ผู้ป่วยปวดเมื่อย และทุกข์ทรมาน ส่งผลกระทบต่อกรนอนหลับของผู้ป่วยได้

ภาวะจิตใจ เช่น ความวิตกกังวล กลัว เครียด อาจทำให้ผู้ป่วยนอนไม่หลับ (ชารทิพย์, 2541) หรือไม่กล้าหลับเนื่องจากกลัวเครื่องช่วยหายใจหลุดโดยไม่มีคนเห็น หรือกลัวเครื่องไม่ทำงาน (สุพัตรา, 2536) ต้องคอยเฝ้าระวังเสมหะที่เกิดขึ้น ทำให้ไม่กล้านอนหลับ (ภัทรพร, 2543) และเชื่อว่าถ้าต้องใช้เครื่องช่วยหายใจแสดงว่าตนมีอาการหนักจึงไม่กล้าหลับ กลัวจะหยุดหายใจขณะหลับ พยาบาลจะช่วยไม่ทัน (Carroll, 1986) รวมถึงกระบวนการหย่าเครื่องช่วยหายใจ ซึ่งทำให้ผู้ป่วยมีอาการทั้งทางกายและทางจิต คือ เหนื่อยหอบ ไอ หายใจลำบาก วิตกกังวล กลัวการหย่าเครื่องช่วยหายใจไม่สำเร็จ

ส่วนสิ่งแวดล้อมภายในหออภิบาลผู้ป่วยที่มีผลต่อการนอนหลับของผู้ป่วย ได้แก่ เสียงอยู่ใกล้เคาน์เตอร์พยาบาล มีแสงสว่าง และเสียงรบกวนตลอดเวลา (Evans & French, 1995; Halm & Alpen, 1993) นอกจากนี้เสียงเตือนจากอุปกรณ์การแพทย์ที่ผู้ป่วยได้รับ เช่น เสียงเตือนของเครื่องช่วยหายใจ เสียงเตือนของเครื่องให้สารน้ำอัตโนมัติทางหลอดเลือดดำ เป็นต้น (Freedman, 2001) นอกจากนี้ผู้ป่วยที่ได้รับเครื่องช่วยหายใจยังจำเป็นต้องได้รับยาต่างๆ เพื่อรักษาทั้งโรคระบบทางเดินหายใจเอง โรคแทรกซ้อนที่เกิดขึ้น หรือโรคประจำตัวที่มีในผู้ป่วยแต่ละรายด้วย (ลินจง และคณะ, 2539) ยาหลายชนิดมีผลกระทบต่อกรนอนหลับทั้งจากผลโดยตรงและผลข้างเคียง ซึ่งผลกระทบมักรุนแรงขึ้นในผู้ป่วยสูงอายุ หรือผู้ป่วยที่ใช้ยาร่วมกันหลายชนิด (วราภา, 2544) ผลจากการใช้ยา

หลายชนิดพร้อมกันทำให้เพิ่มปฏิกิริยาไวต่อยา และเกิดอาการข้างเคียงมากขึ้น ผลข้างเคียงอย่างหนึ่งที่พบบ่อยคือ ปัญหาการนอนหลับ (Cooper et al., 2000; Wiegand et al., 1999)

ผลจากปัญหาการนอนหลับไม่เพียงพอ และไม่มีคุณภาพ จากการถูกรบกวน ทำให้ช่วงเวลาดึกซอมนแซมร่างกาย รวมถึงความสามารถในการทำงานของระบบภูมิคุ้มกันลดลง ทำให้อ่อนเพลียและเกิดการเจ็บป่วยได้ง่าย (Eliopoulos, 1997) ประกอบกับผู้ป่วยที่กำลังได้รับเครื่องช่วยหายใจหรือกำลังหยาเครื่องช่วยหายใจ จะต้องใช้พลังงานมากขึ้น ทำให้อ่อนเพลีย หากพักผ่อนไม่เพียงพอก็จะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้การใช้เครื่องช่วยหายใจยาวนานขึ้น (Burns, Ryan & Burn, 2000; Cook, Meade & Perry, 2001) ซึ่งระยะเวลาการใช้เครื่องช่วยหายใจจะมีความสัมพันธ์กับการภาวะเสี่ยงในการเกิดภาวะแทรกซ้อนมากขึ้น (Seneff et al., 2000)

การศึกษาการนอนหลับในผู้ป่วยที่ใช้เครื่องช่วยหายใจที่ผ่านมา เป็นการศึกษาในผู้ป่วยที่เข้ารับการรักษาในหออภิบาลผู้ป่วย แต่การศึกษาการนอนหลับในหออภิบาลการหายใจ ซึ่งเป็นผู้ป่วยที่กำลังได้รับเครื่องช่วยหายใจ แต่ไม่อยู่ในภาวะวิกฤต อาจจะมีลักษณะการดูแล การรักษาพยาบาลและผลกระทบ รวมทั้งสิ่งแวดล้อมต่างกัน ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาการนอนหลับ ปัจจัยรบกวน และความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยคัดสรรกับการนอนหลับในผู้ป่วยที่ได้รับเครื่องช่วยหายใจในหออภิบาลการหายใจว่ามีการนอนหลับเป็นอย่างไร มีปัจจัยใดบ้างที่เกี่ยวข้องกับการนอนหลับของผู้ป่วย เพื่อนำผลการศึกษาไปใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับการดูแลเรื่องการนอนหลับของผู้ป่วยที่ใช้เครื่องช่วยหายใจได้อย่างเหมาะสม เพื่อคุณภาพในการดูแลผู้ป่วยที่ดีขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาปริมาณและคุณภาพการนอนหลับของผู้ป่วยที่ใช้เครื่องช่วยหายใจ
2. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยคัดสรรกับปริมาณและคุณภาพการนอนหลับของผู้ป่วยที่ใช้เครื่องช่วยหายใจ

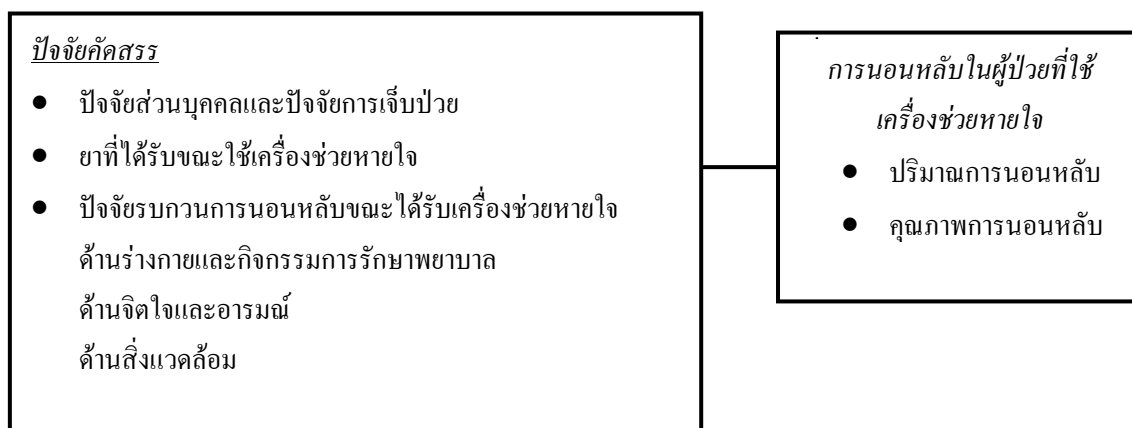
คำถามการวิจัย

1. ปริมาณและคุณภาพการนอนหลับของผู้ป่วยที่ใช้เครื่องช่วยหายใจอยู่ในระดับใด
2. ปัจจัยคัดสรรมีความสัมพันธ์กับปริมาณและคุณภาพการนอนหลับของผู้ป่วยที่ใช้เครื่องช่วยหายใจหรือไม่

กรอบแนวคิด

การนอนหลับเป็นกระบวนการทางสรีรวิทยาที่ซับซ้อน สอดคล้องกับจังหวะชีวภาพของสิ่งมีชีวิต และการทำหน้าที่ของร่างกาย เกิดขึ้นตามธรรมชาติและมีรูปแบบที่ซ้ำกัน (Webster & Thompson, 1986) ขณะหลับร่างกายจะมีการเคลื่อนไหวน้อยลง การตอบสนองต่อสิ่งเร้าลดลงหรือไม่มีการตอบสนองต่อสิ่งแวดล้อม (วรกต, 2546) สามารถประเมินได้ทั้งโครงสร้าง คุณภาพและปริมาณการนอนหลับ โดยใช้เครื่องมือซึ่งมีทั้งการบันทึกด้วยเครื่องมือวัดการนอนหลับทางวิทยาศาสตร์ ประเมินการนอนหลับด้วยตนเอง และการสังเกต สำหรับการศึกษาค้นคว้านี้ ครอบคลุมเฉพาะคุณภาพและปริมาณการนอนหลับ โดยปริมาณการนอนหลับ หมายถึง ระยะเวลาที่บุคคลนอนหลับได้ทั้งหมด ได้จากการสังเกตและบันทึก และคุณภาพการนอนหลับ หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลต่อการนอนหลับของตนว่ามีคุณภาพดีเพียงใด ได้จากการสอบถามถึงการรับรู้ต่อการนอนหลับของบุคคลนั้นๆ โดยปรับปรุงเครื่องมือวัดการนอนหลับจากมาตรวัดการนอนหลับของเวอร์แรนและสไนเดอร์ ฮาลเพิร์นVAH Sleep Scale)

สำหรับปัจจัยคัดสรรที่ศึกษา เลือกจากการทบทวนเอกสาร ซึ่งพบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับปริมาณและคุณภาพการนอนหลับ ได้แก่ 1) ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ อายุ เพศ (วราภา, 2544) กลุ่มโรคที่เป็นสาเหตุให้ได้รับเครื่องช่วยหายใจ (Redline et al., 2004) ประสบการณ์ของการเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล ประสบการณ์การได้รับเครื่องช่วยหายใจ ระยะเวลาการได้รับเครื่องช่วยหายใจ การหย่าเครื่องช่วยหายใจ (สุพัตรา, 2536) 2) ปัจจัยด้านยาที่ได้รับขณะใช้เครื่องช่วยหายใจ (วราภา, 2544; Closs, 1988) ได้แก่ การได้รับยาที่มีฤทธิ์ทำให้ง่วงและเสริมการนอนหลับ การได้รับยาที่มีฤทธิ์รบกวนการนอนหลับ 3) ปัจจัยรบกวนการนอนหลับของผู้ป่วยที่ใช้เครื่องช่วยหายใจซึ่งสามารถแบ่งออกเป็นด้านร่างกายและกิจกรรมการรักษาพยาบาล ด้านจิตใจและอารมณ์ และด้านสิ่งแวดล้อม ปัจจัยรบกวนการนอนหลับด้านร่างกายและกิจกรรมการรักษาพยาบาล ได้แก่ อาการผิดปกติต่างๆด้านร่างกายที่เกิดจากความเจ็บป่วย และจากกิจกรรมการรักษาพยาบาลที่ได้รับขณะใช้เครื่องช่วยหายใจ ซึ่งอาจส่งผลให้ผู้ป่วยรู้สึกเจ็บปวดและไม่สบาย และมีผลต่อการนอนหลับ ด้านจิตใจและอารมณ์ ได้แก่ อารมณ์หรือความรู้สึกไม่สบายใจ กระวนกระวายใจ ตึงเครียด หวาดกลัว หมดอาลัย รู้สึกตนเองไม่มีคุณค่า และด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่ เสียง แสงสว่าง อุณหภูมิ แอมลงหรือสัตว์รบกวนต่างๆ ในหอผู้ป่วย เช่น มด หรือยุง (กุสุมาลย์, 2543; คาร์สัน, 2538; วราภา, 2544) ซึ่งอาจมีผลกระทบต่อปริมาณและคุณภาพการนอนหลับของผู้ป่วย

ภาพ 1 กรอบแนวคิดในการศึกษาการนอนหลับของผู้ป่วยที่ใช้เครื่องช่วยหายใจ

นิยามศัพท์

ผู้ป่วยที่ใช้เครื่องช่วยหายใจ หมายถึง ผู้ป่วยที่เข้ารับการรักษาในหออภิบาลการหายใจ และอยู่ระหว่างการใช้เครื่องช่วยหายใจ

การนอนหลับในผู้ป่วยที่ใช้เครื่องช่วยหายใจ หมายถึง ลักษณะการนอนหลับของผู้ป่วยที่กำลังได้รับเครื่องช่วยหายใจชนิดต่างๆ ซึ่งครอบคลุมทั้งปริมาณการนอนหลับและคุณภาพการนอนหลับ

ปริมาณการนอนหลับ หมายถึง ระยะเวลาที่นอนหลับได้ทั้งหมดในเวลากลางคืน ประเมินโดยการสังเกตของพยาบาลประจำการที่ดูแลผู้ป่วย และบันทึกผลการสังเกตในแบบบันทึกการนอนหลับ

คุณภาพการนอนหลับ หมายถึง ความรู้สึกของผู้ป่วยต่อการนอนหลับของตนเองว่ามีคุณภาพดีเพียงใด ประเมินโดยใช้แบบสัมภาษณ์ที่ได้ปรับปรุงจากเครื่องมือวัดการนอนหลับจากมาตรวัดการนอนหลับของเวอร์เรนและสไนเดอร์ ฮาลเพิร์นVAH Sleep Scale)

ปัจจัยคัดสรรที่เกี่ยวข้องกับการนอนหลับของผู้ป่วยที่ใช้เครื่องช่วยหายใจ หมายถึง ปัจจัยที่ผู้วิจัยคาดว่าจะมีความสัมพันธ์กับลักษณะการนอนหลับของผู้ป่วยที่ใช้เครื่องช่วยหายใจ ได้แก่ ปัจจัยส่วนบุคคลและปัจจัยความเจ็บป่วย ปัจจัยด้านยาที่ได้รับ ปัจจัยรบกวนการนอนหลับขณะได้รับเครื่องช่วยหายใจตามการรับรู้ของผู้ป่วย และกิจกรรมการรักษาพยาบาลที่ได้รับ

ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ อายุ และเพศ

ปัจจัยด้านการเจ็บป่วย ได้แก่ กลุ่มโรคที่เป็นสาเหตุต้องได้รับเครื่องช่วยหายใจ ประสบการณ์ของการเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล ประสบการณ์การได้รับเครื่องช่วยหายใจ ระยะเวลาการได้รับเครื่องช่วยหายใจ การหย่าเครื่องช่วยหายใจ

กลุ่มโรคที่เป็นสาเหตุต้องได้รับเครื่องช่วยหายใจ หมายถึง โรคที่ได้รับการวินิจฉัยและเป็นสาเหตุให้ได้รับการใส่ท่อช่วยหายใจและใช้เครื่องช่วยหายใจในครั้งนี้ซึ่งแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ โรคที่เกี่ยวข้องกับระบบทางเดินหายใจและโรคที่ไม่เกี่ยวข้องกับระบบทางเดินหายใจ

ประสบการณ์ของการเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล หมายถึง ประวัติการเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลสงขลานครินทร์ว่าเคยเข้ารับรักษามาก่อน และไม่เคยเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลสงขลานครินทร์

ประสบการณ์การได้รับเครื่องช่วยหายใจ หมายถึง ประวัติการได้รับเครื่องช่วยหายใจก่อนที่จะเข้าร่วมการศึกษาครั้งนี้ว่า เคยได้รับเครื่องช่วยหายใจมาก่อน และไม่เคยได้รับเครื่องช่วยหายใจ

ระยะเวลาการได้รับเครื่องช่วยหายใจ หมายถึง ระยะเวลาตั้งแต่วันที่เริ่มใช้เครื่องช่วยหายใจ จนถึงวันที่ทำการศึกษา

การหย่าเครื่องช่วยหายใจ หมายถึง ผู้ป่วยได้รับหรือไม่ได้รับการฝึกหายใจด้วยตนเองด้วยวิธีการต่างๆ ในขณะที่ได้รับเครื่องช่วยหายใจ ได้แก่ การใช้ออกซิเจนชนิด T-Piece และการปรับโหมดของเครื่องช่วยหายใจให้ช่วยเหลือผู้ป่วยเพียงบางส่วน ได้แก่ โหมด SIMV, CPAP

ปัจจัยด้านยาที่ได้รับ หมายถึง การได้รับยาต่างๆ ในขณะที่ใช้เครื่องช่วยหายใจและมีผลต่อการนอนหลับทั้งที่มีฤทธิ์ทำให้ง่วงและเสริมการนอนหลับ และมีฤทธิ์รบกวนการนอนหลับ และไม่ได้รับยาที่เกี่ยวข้องกับการนอนหลับ

ปัจจัยรบกวนการนอนหลับ หมายถึง สิ่งที่ทำให้ผู้ป่วยที่กำลังใช้เครื่องช่วยหายใจ รับรู้ว่ารบกวนการนอนหลับ โดยไม่สามารถเข้าสู่ระยะการนอนหลับหรือเปลี่ยนจากระยะการนอนหลับเป็นระยะตื่น ซึ่งแบ่งเป็นปัจจัยรบกวนการนอนหลับด้านร่างกาย ด้านจิตใจและอารมณ์ และด้านสิ่งแวดล้อม ประเมินโดยใช้แบบสอบถามปัจจัยรบกวนการนอนหลับ

ปัจจัยรบกวนการนอนหลับด้านร่างกาย หมายถึง อากาศไม่สบายที่เกิดจากความเจ็บป่วยและจากการรักษาพยาบาลที่ได้รับขณะใช้เครื่องช่วยหายใจ ซึ่งอาจส่งผลการนอนหลับ

ปัจจัยรบกวนการนอนหลับด้านจิตใจและอารมณ์ หมายถึง อารมณ์หรือความรู้สึกไม่สบายใจ กังวล เครียด กระวนกระวายใจ เศร้า คับข้องใจ โกรธ ซึ่งอาจส่งผลการ

นอนหลับของผู้ป่วย

ปัจจัยรบกวนการนอนหลับด้านสิ่งแวดล้อม หมายถึง ลักษณะสถานที่ เสียง แสงสว่าง อุณหภูมิ แมลงหรือสัตว์รบกวนต่างๆ ในหอผู้ป่วย ซึ่งอาจมีผลรบกวนการนอนหลับของผู้ป่วย

กิจกรรมการรักษาพยาบาล หมายถึง กิจกรรมหรือการทำหัตถการต่างๆ ที่ผู้ป่วยได้รับขณะใช้เครื่องช่วยหายใจ เช่น การดูดเสมหะ การเจาะเลือด การให้ยา การวัดสัญญาณชีพ เป็นต้น ประเมินได้จากแบบบันทึกกิจกรรมพยาบาลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อบันทึกกิจกรรมและการนอนหลับตลอด 24 ชั่วโมง

จำนวนครั้งของการดูดเสมหะ หมายถึง จำนวนครั้งของการดูดเสมหะจากการบันทึกทุกครั้งที่ได้ดูดเสมหะในช่วงเวลา 24 ชั่วโมงพร้อมกับการบันทึกกิจกรรมต่างๆ ที่ปฏิบัติกับผู้ป่วย

ขอบเขตการวิจัย

ศึกษาเฉพาะผู้ป่วยที่กำลังใช้เครื่องช่วยหายใจในหออภิบาลการหายใจ

ความสำคัญของการวิจัย

1. ด้านการปฏิบัติการพยาบาล ทำให้ได้ทราบข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับการนอนหลับ ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการนอนหลับ และสิ่งทีรบกวนการนอนหลับของผู้ป่วยที่กำลังได้รับเครื่องช่วยหายใจที่ไม่อยู่ในภาวะวิกฤตหรือกึ่งวิกฤต ซึ่งสามารถนำไปเป็นแนวทางในการวางแผนและปฏิบัติกิจกรรมการพยาบาลเพื่อส่งเสริมการนอนหลับให้สอดคล้องตามความต้องการของผู้ป่วย และสามารถนำผลการศึกษาไปใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงหรือพัฒนารูปแบบการปฏิบัติงาน ปรับเปลี่ยนเวลาในการปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ เพื่อให้รบกวนการนอนหลับของผู้ป่วยน้อยที่สุด

2. ด้านการศึกษาวิจัยทางการพยาบาล สามารถนำผลการศึกษาไปใช้เป็นแนวทางสำหรับพยาบาล นักศึกษาและผู้สนใจในการศึกษาหรือวิจัยเกี่ยวกับการนอนหลับ หรือการใช้เครื่องช่วยหายใจของผู้ป่วยในรูปแบบอื่นต่อไป